

The Saviour—Miltos Sachtoúris

Ο ΣΩΤΗΡΑΣ

Μετρώ στά δάχτυλα τῶν κομμένων χεριῶν μου
 τίς ὥρες πού πλανιέμαι στά δώματα αὐτά τ' ἀνέμου
 δέν ἔχω ἄλλα χέρια ἀγάπη μου κι οἱ πόρτες
 δέ θέλουνε νά κλείσουν κι οἱ σκύλοι εἶναι ἀνένδοτοι

Μέ τά γυμνά μου πόδια βουτηγμένα στά βρώμια αὐτά νερά
 μέ τή γυμνή καρδιά μου ἀναζητῶ (ὄχι γιά μένα)
 ἕνα γαλανό παράθυρο
 πῶς χτίσανε τόσα δωμάτια τόσα βιβλία τραγικά
 δίχως μιά χαραμάδα φῶς
 δίχως μιά ἀναπνοή ὀξυγόνου
 γιά τόν ἄρρωστο ἀναγνώστη

Ἄφου κάθε δωμάτιο εἶναι καί μιά ἀνοιχτή πληγή
 πῶς νά κατέβω πάλι σκάλες πού θρυμματίζονται
 ἀνάμεσα ἀπ' τό βουρκο πάλι καί τ' ἄγρια σκυλιά
 νά φέρω φάρμακα καί ρόδινες γάζες
 κι ἄν βρῶ τό φαρμακεῖο κλειστό
 κι ἄν βρῶ πεθαμένο τό φαρμακοποιό
 κι ἄν βρῶ τή γυμνή καρδιά μου στή βιτρίνα τοῦ φαρμακείου

Ἦχι ὄχι τέλειωσε δέν ὑπάρχει σωτηρία

Θά μείνουν τά δωμάτια ὅπως εἶναι
 μέ τόν ἀνεμο καί τά καλάμια του
 μέ τά συντρίμια τῶν γυάλινων προσώπων πού βογγᾶνε
 μέ τήν ἄχρωμη αἱμορραγία τους
 μέ χέρια πορσελάνης πού ἀπλώνονται σέ μένα
 μέ τήν ἀσυχώρητη λησμονιά

Ἐέχασαν τά δικά μου σάρκινα χέρια πού κοπήκαν
 τήν ὥρα πού μετροῦσα τήν ἀγωνία τους